

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

2. Cur Episcopatus licitè peti possit?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

honos hominem quemcumque. Et sunt tamen, qui mendaci fama delectantur, & vel ipsi fingunt facinora quæ venditent, vel si alios adulantes audiant, mirificè pascuntur. Sicut enim Chamæleon non alio fertur pasci alimento, quàm aëris, & idcirco ore est semper hiante, ita quosdam aura popularis alit, neque quidquam caprant, præter inanes laudes & glorias. Et verè inanes, quia vt fumus, ita & gloria falsò parva facillè euanescit. Tertio denique, vana gloria est, non iam ratione illius rei de qua gloria quæritur; neque ratione eius, à quo gloria quæritur; sed ratione ipsius hominis, qui gloriam quærit, & de suis rebus vel tragicè, vel Thraconicè loquitur, atque appetitum gloriæ suæ non refert in debitum finem, hoc est, ad honorem Dei, vel proximi salutem, vel etiam propriæ non famæ, sed virtutis incrementum, & occasionem. Quod non faciunt, qui de valetudine, de corporis aut animi viribus, de fortunis, de scientijs, vel etiam de ipsis virtutibus, tamquam suis, non aliunde acceptis bonis volunt laudari, quibus Apostolus ait: *Quid habes, quod non accepisti? si autem accepisti, quid gloriaris quasi non acceperis?* quid, vt cornicula, de alienis plumis triumphas? illi gloriam ascribe, vnde accepisti.

5. Corollarium. Etsi D. Augustinus, & D. Thomas plerumque ita loquantur, vt honor, aut gloria, eiusque appetitus, ne sit vanus, pro scopo debeat habere vel Dei, vel proximi bonum, hoc est, vel Dei honorem, vel proximi salutem; non negandum tamen est, posse etiam appeti boni nominis existimationem, dignitates atque officiorum honores, ob proprium bonum; si scilicet illi honores propriam quoque videantur, non iam laudem, sed salutem promoueri, & meritum ac coronam cælestem aucturi. *Fi-*
delis sermo, ait Apostolus, *Si quis episcopatum desiderat, bonum opus desiderat*; nomine Episcoporum, etiam Parochi, & sacerdotes intelliguntur, cum idem sit eorum munus docendi, regendi que populum, & pascendi gregem Christi, licet numero minorem. Quia igitur videmus plurimos sacerdotes parochijs, episcopatibus inhiare, atque ob eam ambitionem reprehendi, haud sanè perfunctoriè hic locus est à nobis tractandus, vt sciatur, quid licitum, in hoc genere, quid illicitum esse, doceamus. Duo sunt in episcopatibus, parochijs, sacerdotijs, præposituris &c. Vnum est labor,

1. Cor. 4.

II.

1. Tim. 3. 5.

Aluar, Pelag
l. de planctu
Ecl. c. 18.

labor, alterum honor, isque vel temporalis, vel æternus. Qui ergo *episcopatum*, vel aliquid simile *desiderat*, vt habeat occasionem laborandi, aut patiendi pro Christo, & gloriam in cælo maiorem assequendi, *bonum opus desiderat*. Tempore D. Pauli Episcopatus non erat tam honor, quàm labor ingens, & proximus ad martyrium gradus. *Qui episcopatum desiderat*, ait Aluarus Pelagius, *bonum opus, id est martyrium desiderat*. Illo tempore ab Apostolo dictum est: *Si quis episcopatum desiderat, bonum opus desiderat, quo quisque plebibus præerat, primus ad martyrii tormenta trahebatur. Tunc ergo fuit laudabile episcopatum querere, quando per hoc non dubium erat ad supplicia grauiora peruenire. Quammodum igitur Deus in primitiua Ecclesia multos excitabat, vt se offerrent martyrio, pro Christi nomine patiendo; ita etiam quosdam excitabat, ad episcopatus capessendos, vt se se & fidei, & martyrii duces alijs præberent Christianis. Quare tot, per annum, episcopi & martyres celebrantur, quorum planè honor maximus est, & gloria sempiterna. Ad hanc ergo, vt proprium etiam quoddam bonum, licitè aspirauerunt. Et sunt etiam hodie multi alij honorifici tituli, per quos, non quia honorifici, sed quia laboriosi sunt, fas est ad veram illam semperque duraturam gloriam aspirare. Exultantur tamen aspirare ad honorem, quia ad illud aspirant, quod honorem parit; quem excelsi animi despiciunt, humiles & abiecti suspiciunt. Quare optimi quique nihil pensi habent, siue laudentur, siue laude priuentur; vilissimi autem putant se præmio suo carere, si careant præconijs. Vt enim membrum scabiosum semper opus habet frictu; ita honoris cupidus animus, numquam satiatur, quia prurit in laudes humanas: neque scit, quid intersit inter gloriam, & gloriationem; rectius facturus, si ad amussim lapidem, non ad lapidem amussim applicaret. Quid in Episcopatu spectandum sit, docuit S. Chryfogonus, qui Diocletiano Imperatore, Romæ inclusus in carcere, per biennium S. Anastasiæ facultatibus vixit, sed cùm Imperator Romam scripsisset, vt reliquis Christianis, qui in vinculis essent, interfectis, Chryfogonus Aquileam ad se mitteretur, eò perductus est. Cui Imperator, *Accersui*, inquit, te, Chryfogone, *vt honoribus augeam, si modo induxeris animum Deo solere. At ille, Ego enim, qui verè est Deus, mente & oratione ventur;**

Vide gesta S.
Anastasiæ
apud Sur. 25.
Decemb. Ni-
ceph lib 14.
hist. Ecl. cap.
10 & Breu.
Rom. 24.
Noembr.

notat

ver;

Cap. XXII. Quando vana gloria, vel etiam Episc. malè appetatur? 257
vor; deos autem, qui nihil sunt, nisi demonum simulacra, odi, & execror. Quo responso exandescens Imperator ad aquas Gradatas, eum securi percuti iubet. Hanc purpuram sanguinis sui, regum, purpuris quicumque anteponit, licitè desiderat episcopatum; qui aliud querit in eo, quod splendeat, ire per extentum funem querit, vnde facilis est lapsus.

Alterum itaque quod in Episcopatu, Decanatu, Parochia, aut Sacerdotio potest spectari, est honor humanus; dignitas Ecclesiastica; gradus sublimior; ampla potestas; copiosi prouentus; mensa lautior; pinguor fortuna; splendidior familia. Ob hæc talia quisquis episcopatum desiderat, ambitione, & avaritiâ periculosâ peccat. 1. Quia, teste Augustino, episcopatus est nomen operis, non honoris. Itaque si quis episcopatum desiderat, bonum opus desiderat, ait S. Hieronymus, opus, non dignitatem; laborem, non delicias; opus, per quod humilitate decrescat, non intumescat fastigio. Et author operis imperfecti, opus, inquit, desiderare in se bonum est, primatum autem honoris concupiscere, vanitas est; primatum fugientem se desiderat, desiderantem se fugit & horret. 2. Quia Episcopatus est status perfectionis: nec satis est Episcopo tendere ad perfectionem, sed oportet eum iam esse in statu perfectionis Christianæ; at quis, nisi superbus, de se præsumat, se esse iam perfectum? præsumit autem, quisquis in episcopatu, non laborem, sed gradum desiderat ac dignitatem. Non licet igitur eam desiderare dignitatem. Quamobrem, vt D. Gregorius animaduertit, Apostolus laudans desiderium boni operis, protinus in panorem vertit, quod laudauit, cum subdit: oportet autem Episcopum irreprehensibilem esse; qualem quisquis se ipsum iudicat, hoc ipso nomine est reprehendendus. 3. Adde, quod, vt docet Conc. Tridentinum, Episcopatus sit onus Angelicis humeris formidabile, cum Episcopus, & Abbas, & quilibet Prælati, non tantum pro sua, verum etiam pro omnium subditarum ouium animabus Deo iudici sit rationem redditurus. Hoc enim indicat Paulus cum ait: Obedite præpositis vestris, & subiaceo eis. Ipsi enim peruigilant, quasi rationem pro animabus vestris reddituri. Quare si pro nobis ipsis rationem difficilem habituri sumus, cur volumus eam difficultatem duplicare? Nonnè temerarius

III.

S. Aug. lib. 19.
ciuit c. 19.
S. Hieron ep.
83. ad Ocean.
Author operis
imperfecti
hom 33. in
Matth.

S. Gregor.
l. p. Pat. c. 8.

Hebr. 13. 17.

Kk

rius